

ମୂଲ୍ୟ : ଟ 5-00

ନ୍ୟାୟନାଳ ବୁକ୍ ଟ୍ରଷ୍ଟ, ଇଣ୍ଡିଆ

ଆମ ଗୃହୀର

ଏକ ଅଦ୍ଭୁତ ଘର
ରମ୍ୟ ବିଭିନ୍ନ
ବସ୍ତୁ
ନିରେନ୍ଦ୍ର କ୍ଷେତ୍ର ଗୁପ୍ତ

ଆମ ଶରୀର

ଏକ ଅରୁଚ ସନ୍ଧ୍ୟା

ରମେଶ ବିହାରୀ

ଅନୁବାଦ

ରାମକୃଷ୍ଣ ନନ୍ଦ

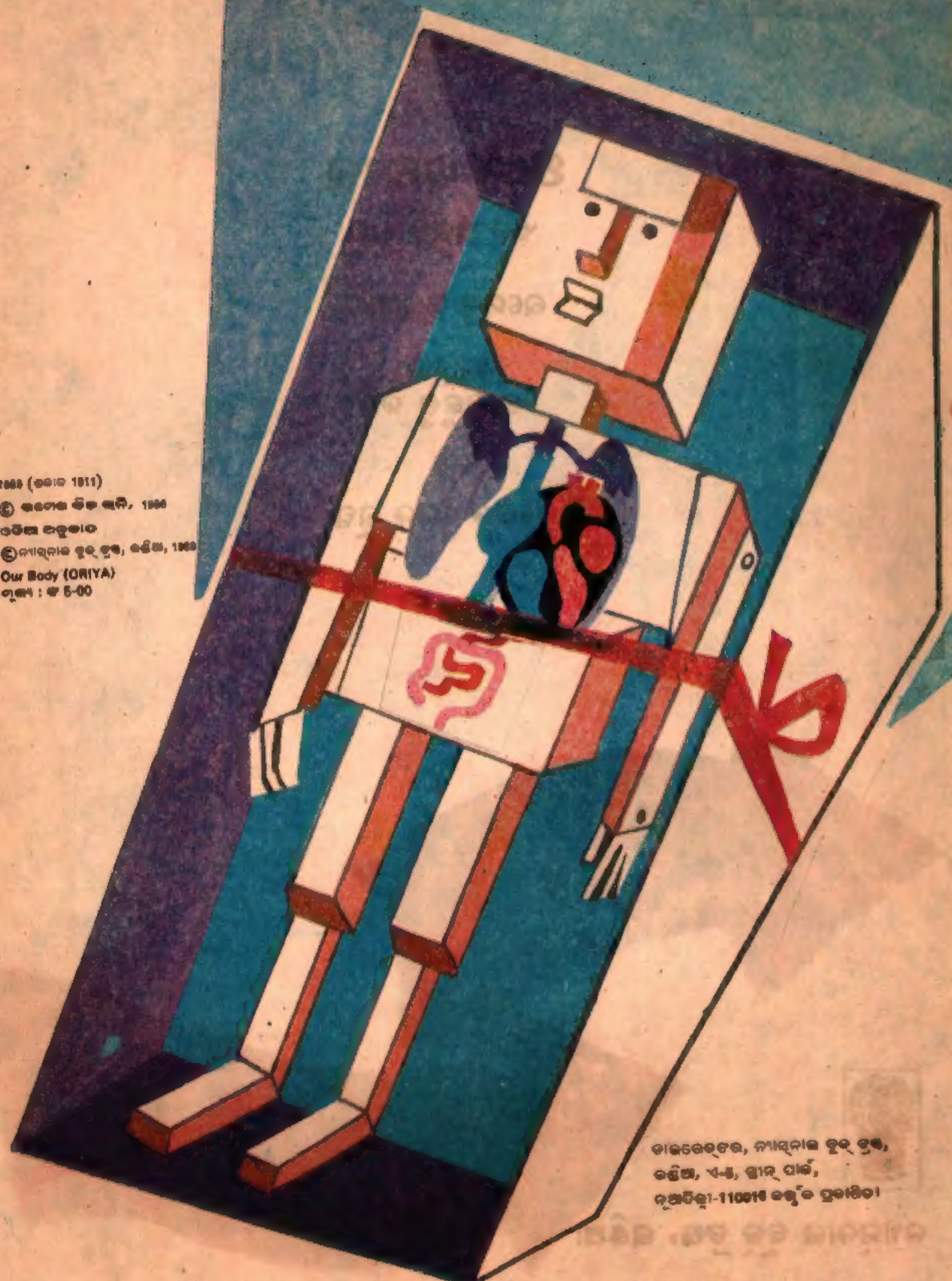
ଚିତ୍ର

ନିରେନ୍ଦ୍ର ସେନ ଗୁପ୍ତ

ନ୍ୟାୟନାଲ ବୁକ୍ ଟ୍ରଷ୍ଟ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ

1968 (ବର୍ଷ 1911)
 © କଳାକାର ଶ୍ରୀ ରାମ, 1968
 ଚିତ୍ରଣ ପଦ୍ଧତି
 © ନାୟକାଣ୍ଡ ବୁକ୍ ଟ୍ରଷ୍ଟ, କଟକ, 1968
 Our Body (ORIYA)
 ମୂଲ୍ୟ : ଟ 5-00

ଡାଇରେକ୍ଟର, ନାୟକାଣ୍ଡ ବୁକ୍ ଟ୍ରଷ୍ଟ,
 କଟକ, ଏ-୫, ପ୍ଲାଟ୍ ପାର୍ସ,
 ନୂଆନିକ୍ସ-110018 କଟକ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ

ପାର୍ଥକ୍ୟ ପାଇଲେ ତା' ଭିତରେ କ'ଣ ଅଛି କାହିଁକାକୁ ସମସ୍ତେ ଦୃଢ଼ ଭାବେ
 ହୁଏ । ତାହା ଦେଖିବା ପାଇଁ ଦୃଢ଼ ପାର୍ଥକ୍ୟକୁ ଖୋଲିପକାଅ । ଆମ ଦେହଟି ସେହି-
 ପରି ଏକ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଭଳି । ତା' ଭିତରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରକୁ ଦେହ
 ଘୋଡ଼ା ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ । ସେ ଯନ୍ତ୍ରଟି ଦେଖିବାକୁ କିଭଳି, ସେ କେମିତି କାମ କରେ, ତାହା
 କାହିଁକାକୁ ଦୃଢ଼ ଭାବେ ନେଇପାରେ । ଏ ବସ୍ତୁକୁ ଦୃଢ଼ ଭାବେ ଦେଖିବାରେ କିଛି କାହିଁ
 ପାରିବ ।

କିନ୍ତୁ ଏ ବସ୍ତୁ କିମ୍ବା ଏ କାହାଣୀ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବସ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ନ ଥିଲା, ସେତେ-
 ବେଳେ ଏ ସବୁ କିପରି ଆମେ ନେଇ କାହିଁକି କେମିତି ? ସବୁ ପରିସ୍ଥିତି କାହିଁକି,
 ସବୁ କାଳେ ଉତ୍ତର ମିଳେ । ସେହି ଉତ୍ତର ହିଁ ଜ୍ଞାନର ମୂଳ । ତେଣୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ
 ଯାହାସବୁ କାହିଁକି, ସବୁ ପରିସ୍ଥିତି କାହିଁକି ।

ଆମ ଦେହ ଭିତରେ କି କାମ ଚାଲିଛି, ତାହା କାହିଁକାକୁ ଦୃଢ଼ ଭାବେ କେତେକ
 ସବୁ ଉପାଦାନ । ଏ ବସ୍ତୁରେ ଦୃଢ଼ ଭାବେ ତା'ର ଉତ୍ତର ପାଇବ । କିନ୍ତୁ କାହିଁକି ସବୁର
 ଅନ୍ତ ନାହିଁ । ପ୍ରକୃତରେ ଆମକୁ ନୂଆ କଥା କାହିଁକାକୁ ବୁଝା ହୁଏ ଏବଂ ତା'ର ଉତ୍ତର
 ଖୋଜ । ଦୃଢ଼ ଭାବେ କିଏ କାଳେ ଦୃଢ଼ ସବୁ, ସବୁ ଶୁଣି ଦୃଢ଼ ଭାବେ କାଳେ
 କାହିଁକି । ନା, ତା' ଦୃଢ଼ । ମୋଟେ ସବୁ ନ ପରିସ୍ଥିତି ଅପେକ୍ଷା ସେ କୌଣସି ସବୁ,
 ପରିସ୍ଥିତି ଭଳି ।

ଦେହର କାମ ସ୍ବାସ ଗୋଟିଏ ଇନ୍ଦ୍ରିୟର କାମ ପରି । ଇନ୍ଦ୍ରିୟରେ କୋଳର
ଦରକାର । ତାକୁ ପୋତି ସେ ଶକ୍ତି ପାଏ । ସେହି ଶକ୍ତିବଳରେ ସେ ଶୁଦ୍ଧିଆଣେ
ଦୌଡ଼େ । ଦୁର୍ଘ୍ଣ କୋଳର ପୋତିବା ଫଳରେ ଧୂଆଁ ପରି ଅଦରକାରୀ ପଦାର୍ଥ ମଧ୍ୟ
ବାହାରେ । ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ତାକୁ କାୟାରେ ଭାତିଦିଏ ।

ଆମ ଦେହ ସେହିପରି ଖାଦ୍ୟ ଦରକାର କରେ । ଖାଦ୍ୟକୁ ଦତ୍ତନ କରି ଅର୍ଥାତ୍
କାଣ୍ଡ କରି ଆମେ ଶକ୍ତି ପାଉଁ । ସେହି ଶକ୍ତିବଳରେ ଆମେ ଦୌଡ଼ାଦୌଡ଼ି ଖରୁ ।
ଖାଦ୍ୟର ଦତ୍ତନ ଫଳରେ କେତେକ ଅଦରକାରୀ ପଦାର୍ଥ ମଧ୍ୟ ବାହାରେ । ତାକୁ
ଆମ ଦେହ ପୋପାତିଦିଏ । କିନ୍ତୁ ଇନ୍ଦ୍ରିୟଠାରୁ ଆମେ ଏଇ ଗୁଣରେ ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ଯେ,
ଖାଦ୍ୟର ଦତ୍ତନ ବେଳେ ଆମ ଦେହ ତାତିଯାଏ ନାହିଁ ।

ଖାଦ୍ୟ ଖାଇଲେ ଦୌଡ଼ାଦୌଡ଼ି କରିବାକୁ ବଳ ଆସେ ଓ ଆମେ ଦିନକୁ ଦିନ
ବଢ଼ୁଁ । ଗହମ, ଶୁଭଳ, ଡାଲି ଓ ଦୁଧ—ଏସବୁ ଆମର ଖାଦ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ଏସବୁଟିକ ଆମ
ଦେହ ବା ହାତଗୋଡ଼ଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଦେଖାଯାନ୍ତି । କିପରି ତା’ହେଲେ ଏ ଖାଦ୍ୟରୁ ଆମ
ତାତଗୋଟ ରକ୍ତି ହୋଇଯାଉଛି ? ଆମେ ଯଦି ଆମର ଖାଦ୍ୟକୁ ଖୁବ୍ ଜୋର ଜୋର
ଗୁଣ କରିଦେବା, ତେବେ ସେଥିରୁ କେତେକ ଭିନ୍ନ ସକାର ପଦାର୍ଥ ବାହାରିବ । ଆମ
ଦେହ ଯେଉଁ ସବୁ ପଦାର୍ଥରେ ତିଆରି ହୋଇଛି, ଏସବୁଟିକ ସେହି ଜାତୀୟ ପଦାର୍ଥ ।
ତେଣୁ ଆମକୁ କ’ଣ କରିବାକ ଦୁଏ ଶୁଣ । ସମୟେ ଖାଦ୍ୟକୁ ଭାଙ୍ଗି ଖୁବ୍ ସୁସ୍ଥ ଗୁଣ
କରିବାକୁ ଦୁଏ ଏବଂ ତା’ପରେ ସେସବୁଟିକୁ ଆଉ ଥରେ ଭିନ୍ନ ଭାବରେ ସଜାଇ ରଖି-
ବାକୁ ଦୁଏ, ଯେପରି ଦେହଭଳି ଦେଖାଯିବ ।

ଆମେ ଯେଉଁ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇ, ତାହା ଏପରି ସୁସ୍ଥ ଗୁଣ ହୋଇ ଉଜାଯାଏ
କେଉଁଠି ? ପାକଶାଳାରେ ଏବଂ ଅନ୍ତରେ ସେ କାମ ଦୁଏ । ଏହକୁ ହଜମଶିଳ୍ପ
କହନ୍ତି । ଇଟା ହେବା ପରେ ସେହି ଖାଦ୍ୟ ଗୁଣସବୁ ରକ୍ତକୁ ଶୁଦ୍ଧିଯାଏ । ରକ୍ତ
ସେସବୁଟିକୁ ଦେହର ଭିତ୍ତିର ଅଂଶକୁ ବୋଝିନିଏ । କେତେକ ଖାଦ୍ୟଗୁଣର ଦତ୍ତନ ଦ୍ବାରେ
ଆମେ ଶକ୍ତି ପାଉଁ । ଆଉ କେତେକ ଭିନ୍ନ ରୂପରେ ସଜା ହୋଇ ଦେହର ଅନ୍ତସ୍ତନ୍ତର
ଗଠନ କରେ, ଯାହା ଫଳରେ ଆମେ ତତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ କ୍ଷୟ ହେଉଥିବା ଅଂଶକୁ ସଜାଡ଼ି
ଥାଉ । ତେଣୁ ଏହି ଦୁଇ ସକାର କାମ କରିପାରୁଥିବା ଭିନ୍ନ ଖାଦ୍ୟରେ ରହିବା
ଆବଶ୍ୟକ । ଯେଉଁ ଖାଦ୍ୟରେ ଗହମ, ଶୁଭଳ, ଡାଲି, ସଜ ପନିପରିବା ଓ ଦୁଧ ମିଶି-
ଥାଏ, ତାହା ହିଁ ଏସକାର ଖାଦ୍ୟ । କେବଳ ଏସବୁ ଖାଇଲେ ହେବ ନାହିଁ, ଯଥେଷ୍ଟ
ପରିମାଣରେ ସକ୍ରିୟତା ଖାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତାହାହେଲେ ଆମ ଦେହ ଦରକାର
କରୁଥିବା ସମସ୍ତେ ଭିନ୍ନ ସକ୍ରିୟ ନିଶି ପାରିବ । ଏପରି ଖାଦ୍ୟ ପାଇଲେ ଆମ
ଦେହରେ ବଳ ଆସିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କଢ଼ିବାରେ ମଧ୍ୟ ସୁବିଧା ହେବ ।

ଆତ୍ମା ଶରୀରର ସମସ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉପେକ୍ଷା ନ ହେଲେ ଯେତେକ୍ତି ଶକ୍ତି ଦେଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ, ତେଣୁ ସେମାନେ ଅନୁଜ୍ଞାନ ନାମକ ଗ୍ୟାସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ପରକାର କରନ୍ତି । ସ୍ତ୍ରୀସବେ ଆମେ ଯେଉଁ ବାୟୁ ଦେହ ଭିତରକୁ ନେଇ । ସେଥିରେ ଅନୁଜ୍ଞାନ ଥାଏ । ସ୍ତ୍ରୀସବେ ନେଲେବେଳେ ଦୁମ୍ଭ ଜାତି କିପରି ପୁଲି-ଉଠେ ଦେଖ । ଜାତି ପୁଲି ଉଠିବାବେଳେ କିଛି ବାୟୁ ଆମ ପୁସ୍ତପୁସ୍ତକୁ ଯାଏ । ଏହି ବାୟୁ ପୁସ୍ତପୁସ୍ତକୁ ଯାଇ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇଯିବା ଅନୁଜ୍ଞାନରୁ କିଛି ଗତରେ ଜାତିଦିଏ ।

ସ୍ତ୍ରୀସବେ ଆମେ ଯେଉଁ ବାୟୁ ବୁଦ୍ଧି କରୁ, ତାହା ସାଧାରଣତଃ ବିଶୁଦ୍ଧ ନ ଥାଏ । କାରଖାନାରୁ, ରେଷେକରୁ, କାର୍ ଷଟ୍ ବସ୍ତୁ ଯେଉଁ ଧୂଆଁ ବାହାରେ, ସେଥିରେ ବାୟୁ ଦୂଷିତ ହୋଇଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଆମ ପୁସ୍ତପୁସ୍ତକୁ ଯାଉଥିବା ବାୟୁ ବିଶୁଦ୍ଧ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ବାୟୁ ପୁସ୍ତପୁସ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ ସମ୍ଭବେ ନାକ ଭିତର ଦେଇ ଯାଏ । ନାକରେ ଥିବା ଲେମ୍ବ ଖଲୁଣା ପରି କାମ କରେ । ବାୟୁକୁ ପୁସ୍ତପୁସ୍ତକୁ ଜାଣିବା ପୂର୍ବରୁ ତାକୁ ଜାଣି ଯଦା କରିଦିଏ । ପାଟିରେ ଲେମ୍ବ ନ ଥିବାରୁ ତାହା ବାୟୁକୁ ଯଦା କରିପାରେ ନାହିଁ । ଏଣୁ ଆମେ ଯଦି ପାଟିବାଟେ ସ୍ତ୍ରୀସବେ ନେବା, ତାହାହେଲେ ମଲ୍ଲ ବାୟୁ ପୁସ୍ତପୁସ୍ତକୁ ଖଲିଯିବ । ଏହା ଲଳ ଅଭ୍ୟାସ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ମନେରଖ —କଥା, କହିବା, ଖାଇବା ବା ସର୍ବ ସମୟ ଜଡ଼ା ଅନ୍ୟ ସମୟରେ ପାଟିକୁ ବନ୍ଦ ରଖିବ ।

A diagram illustrating the exchange of gases between a plant and the atmosphere. On the left, a blue leaf is shown with red arrows pointing into it labeled 'AIR' and red arrows pointing out of it labeled 'CARBON DIOXIDE'. A large blue arrow points from the leaf to the right, labeled 'OXYGEN'. On the right, a stylized human figure is shown with a large blue arrow pointing into their chest labeled 'OXYGEN' and a large blue arrow pointing out of their chest labeled 'CARBON DIOXIDE'. The background is a light beige color with a faint outline of a landscape.

AIR

OXYGEN

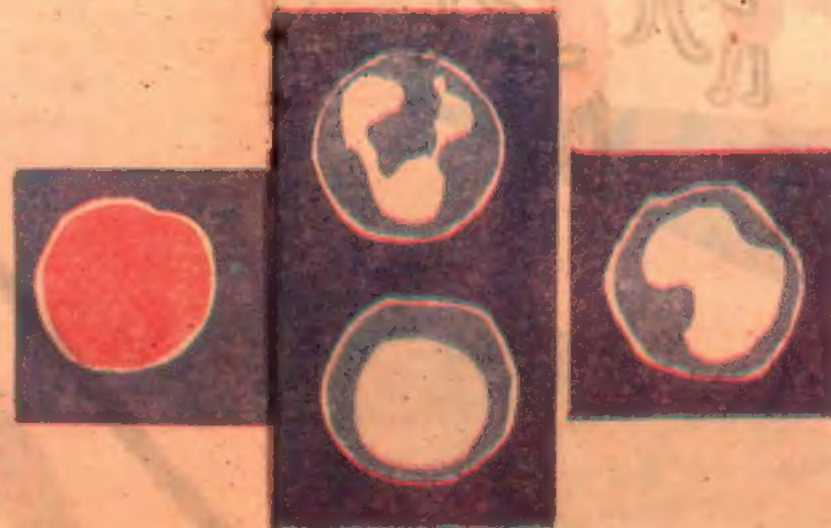
CARBON DIOXIDE

ଦୁନେ ଯେ କେବଳ ପ୍ରାଣୀ ନେତକ ତା ନୁହେଁ, ନିଶ୍ୱାସ ମଧ୍ୟ କାନ୍ଦୁ । (ନାକ ପୁଡ଼ା ପାଖରେ କିଛି ଘନସ୍ଥ ଅଣୁରୁ ଗଢ଼ିଲେ ତାହା ଜାଣିପାରିବ ।) ପୃଥ୍ୱୀପୃଷ୍ଠରେ ପଶୁପକ୍ଷୀ ବାୟୁ କିଛି ଅନୁଜାନ ରକ୍ତରେ ଜାତିଦିଏ, ଶ୍ୱେତ ମଧ୍ୟ ଦା' ଦେହରେ ଶିବା କିଛି ଅଜ୍ଞାନକାନ୍ଦୁ ସେ ବାୟୁରେ ଜାତିଦିଏ । ତେଣୁ ନିଶ୍ୱାସ ବାୟୁ ଅପେକ୍ଷା ପ୍ରାଣୀ ବାୟୁରେ ଅଧିକ ଅନୁଜାନ ଏବଂ କମ୍ ଅଜ୍ଞାନକାନ୍ଦୁ ଥାଏ । ପେଟରେ ଖାଦ୍ୟ ଖାଏ ହେବାବେଳେ ଅଜ୍ଞାନକାନ୍ଦୁ ବୁଦ୍ଧ ଏହି ଅବରକାରୀ ପଦାର୍ଥଟି ଜାତ ହୁଏ । ପୃଥ୍ୱୀ-ପୃଥ୍ୱୀ ଏହିପରି ଆମକୁ ଦୂରସ୍ଥଳରେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ—ପ୍ରାଣୀ ନେତାବେଳେ ଦେହକୁ ଅନୁଜାନ ଯୋଗାଇଦିଏ ଏବଂ ନିଶ୍ୱାସ ଜାତିବାବେଳେ ଦେହକୁ ଅଜ୍ଞାନ-କାନ୍ଦୁ ବାହାର କରିଦିଏ ।

ଉକ୍ତ ଚକ୍ରମ ଡୋରପିବା ଖାଦ୍ୟକୁ ଋତୁ ପାଖକୁ ପଠାଇଦିଏ । ଦୁଇପ୍ରକାର
 ପାଖକୁ ଅନୁକ୍ରମେ ପଠାଇଦିଏ । ଋତୁ ଦେହର ଘରୁ ଅଂଶକୁ ଯାକନ୍ତି । ଏହି ଦେହର
 ଘରୁ ଅଂଶକୁ ଋତୁ, ଖାଦ୍ୟ ଓ ଅନୁକ୍ରମେ ବୋହିନିଏ । ଏହି ଋତୁ ଗନ୍ଧା ଦେହର ଘରୁ
 ଅଂଶକୁ ଅନ୍ତରାଳକୁ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅନ୍ତରାଳକୁ ପଠାଇ ନେଇଥାଏ । ଦୁନେ
 ଶକ୍ତିପିତ ଋତୁର କାମ ତାହାହେଲେ ଖୁବ୍ ଶୁଭୁଦୟ । ଯେତେବେଳେ ଏକକାରେ ଠିକ୍ ।
 କାବନ ପାଇଁ ଋତୁ ଅନ୍ୟତ୍ର ଅବଶ୍ୟକ । ଯେଉଁ ଖାଦ୍ୟ ଓ ଅନୁକ୍ରମ ଅନୁକ୍ରମେ ବନ୍ଧା
 ରହିଛି, ତାକୁ ସେ ଶରୀରର ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଉଛି । ପୁଣି ଯେଉଁଠି
 ଦୁର୍ବଳ ପଠାଇ କାବନ ଘଟି ବିପଦ, ତାକୁ ସେ ଦେହର ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶକୁ କାଢି ନେଇ
 ଆସୁଛି । ଅତ୍ର କେତେକ ପଠାଇ ଗନ୍ଧା ଋତୁ ବୋହିନିଏ । ଦେହର ଏକ ଅଂଶକୁ
 ଅନ୍ୟ ଅଂଶକୁ ଚିନିଷ ନିଆଥାଏ କରିବା ଋତୁର ଏକ ସ୍ଥାନ କାମ । ଅନ୍ୟ କଥାରେ,
 ଅନୁ ଦେହର ପରିବେଶ କାର୍ଯ୍ୟ ଏହାଦ୍ୱାରା ସାଧିତ ହୁଏ ।

ଋତୁ ଯଦିଓ ଏକକ ଦେଖାଯାଏ, ଏଥିରେ ଋଷ ଲକ୍ଷ ଥିବୁ ପଠାଇ ରହିଛି ।
 ଅନୁକ୍ରମେ ଘରୁ ଚଳେ ଟୋପାଏ ଋତୁକୁ ପରୀକ୍ଷା କଲେ ଯେଉଁଠି ଦେଖିପାରିବ ।
 ଏହି ଥିବୁ ପଠାଇଥିବୁ କାବନେ କୁହାଯାଏ । ଧଳା ଏବଂ ଲାଲ, ଏପରି ଦୁଇ
 ପ୍ରକାର ଟୋପାକୋଷ ଋତୁରେ ଅଛି ।

ରକ୍ତରେ ଶିବା ଅଧିକାଂଶ କୋଷ, ଲୁଲ ରକ୍ତ କୋଷ । 'ରକ୍ତର' ଲୋକସଂଖ୍ୟା ଯେତେ, ମାତ୍ର ଦୁଇ ଟୋପା ରକ୍ତରେ ଯେତିକି ଲୁଲ କୋଷ ରହିଛି । ଏହି କୋଷଗୁଡ଼ିକ ରକ୍ତରେ ଶିକାରୁ ତାହା ଲୁଲ ଦେଖାଯାଏ । ରକ୍ତରେ ଯେତେ ଅମ୍ଳଜାନ ଅଛି, ସ୍ବାସ ସେ ଯମକ୍ଷୁ ଏହି ଲୁଲ ରକ୍ତକୋଷମାନେ ତହିଁ ନିଅନ୍ତି ।

ଧଳା ରକ୍ତ କୋଷମାନେ ଦେହକୁ ସ୍ବେଦ ପାତ୍ରରୁ ଗନ୍ଧା କରନ୍ତି । ଆମ ଶ୍ଵାସପତେ ଏତେ ସ୍ବେଦ ଜୀବାଣୁ ରହିଥାନ୍ତି ଯେ, ଆମେ ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ହାତରୁ ଗନ୍ଧାପାତ୍ରବା ଅସମ୍ଭବ । ସେମାନେ ଯେତେବେଳେ ଆମ ଦେହରେ ପଶିଯାଆନ୍ତି, ଧଳା ରକ୍ତକୋଷଗୁଡ଼ିକ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଲଢ଼ାଇ କରି ଅଧିକାଂଶ ସ୍ଥଳରେ ସେମାନଙ୍କୁ ତରଳ କରିଦିଅନ୍ତି । ମାତ୍ର ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ ଧଳା କୋଷମାନେ ତାରିଯାଆନ୍ତି । ସେତିକିବେଳେ ଆମେ ସ୍ବେଶରେ ପଡ଼ି । ତଥାପି ଏହି ଧଳା କୋଷମାନେ ତହିଁ

ନ ଯାଇ ଲେବେ ଖୁଲୁ ଗଞ୍ଜି ଏବଂ ସ୍ବାସ ଶେଷରେ ତସ୍ତୁଲକରନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ଆମ ସ୍ବେଶ ଭଲ ହୋଇଯାଏ । ଦେହୁ ରକ୍ତ ଯେ କେବଳ ଚିନିଷ କୁହା ଗାଡ଼ି ଭଳି, ତା'କୁହେଁ; ଏହା ତଳଟି ସୈନ୍ୟଦଳ ପରି ସର୍ବଦା ଗତିଶୀଳ ।

କେତେକ ଗାଡ଼ି ଚିନିଷ ସ୍ଥାନରେ ମାଲପତ୍ର ପଡ଼ିଆର ଚିଅନ୍ତି । ରକ୍ତ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଦେହର ସବୁ ଅଂଶରେ ଗାତ୍ୟ ଓ ଅମ୍ଳଜାନ ପହଞ୍ଚାଇଦିଏ । କେତେକ ଗାଡ଼ି ଚିନିଷ ଡୋରନେବା କାମ କରନ୍ତି । ରକ୍ତ ସେହିପରି ଦେହର ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶକୁ ଦୂଷିତ ପଦାର୍ଥ ଉଠାଇଥାଏ । ରକ୍ତ ତଳଟି ସୈନ୍ୟଦଳ ପରି ମଧ୍ୟ କାମ କରେ । ଆବଶ୍ୟକ ସ୍ଥାନରେ ଏହା ସୈନ୍ୟ ପହଞ୍ଚାଇଦିଏ । ଗୋଟିଏ କଥାରେ କହିଲେ ରକ୍ତ ସବୁବେଳେ ଖୁଲୁଛି ବା କହୁଛି । ଏହାକୁ କିଏ ଏପରି ତଳାଇ ରଖିଛି କାଣକି ?

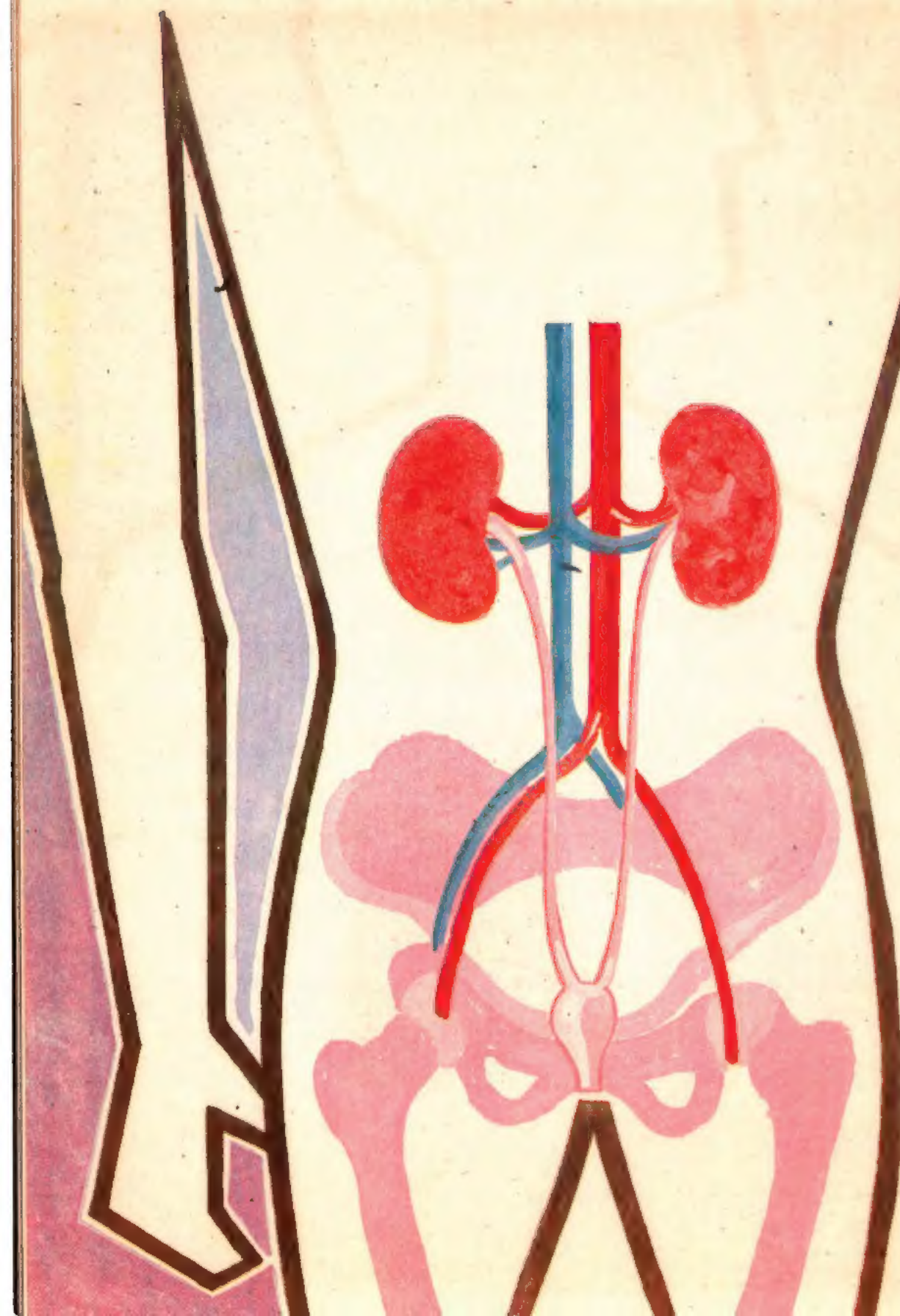

ହୃଦୟର ରୂପକ ଏକ ଅତ୍ୟୁତ ସମ୍ପଦ ବଳରେ ରକ୍ତ ଦେହ ଭିତରେ ଗୁଲେ । ହୃଦୟର ତାହାଣ ପାଖ ଏବଂ ତା'ର ପାଖ ଦୂରର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗଲି କାମ କରନ୍ତି । ତାହାଣ ପାଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତରେ ରକ୍ତ ଗଲି କରେ । ତା'ପରେ ସେହି ରକ୍ତ ପୁରୁଷରୁ ହୃଦୟର କାମ ପାଖକୁ ଯାଏ । ହୃଦୟର କାମପାଖ ସେହି ରକ୍ତକୁ ସମ୍ପଦ କରି ସମସ୍ତ ଶରୀରକୁ ପଠାଏ । ଶରୀରର ସବୁ ଅଂଶରୁ ରକ୍ତ ହୃଦୟର ତାହାଣ ପଟକୁ ଆସି ସେଠାରୁ ପୁଣି ସମ୍ପଦ ହୋଇ ପୁରୁଷରେ ପଡେ । ଏ ରକ୍ତ ଏହିପରି ଅନବରତ ଗୁଲିଥାଏ ।

ହୃଦୟର କାମ ପାଖରୁ ସମ୍ପଦ ହୋଇ ଯେଉଁ ରକ୍ତ ଦେହର ସବୁ ଅଂଶକୁ ଯାଏ, ସେ କି ରକ୍ତକାଣ ? ଯେଉଁ ରକ୍ତ ପୁରୁଷରେ ଅନୁଜାନ ସଂସ୍କର କରିଥାଏ ଏବଂ ଅଙ୍ଗାରକାମ୍ନ ଜାତି ଦେଇଥାଏ, ତାହା ସେହି ରକ୍ତ । ହୃଦୟର କାମ ପାଖରୁ ସମ୍ପଦ ହୋଇ ଏହି ରକ୍ତ ଦେହର ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶରେ ଅନୁଜାନ ପ୍ରଦାନକରିଥାଏ ଏବଂ ସେଠାରୁ ଅଙ୍ଗାରକାମ୍ନ ନେଇଥାଏ । ତା'ପରେ ଏହା ହୃଦୟର ତାହାଣ ପାଖକୁ ଫେରି ଆସେ । ହୃଦୟର ତାହାଣ ପାଖ ସେ ରକ୍ତକୁ ସମ୍ପଦ କରି ପୁଣି ପୁରୁଷକୁ ଫିଏ । ସେଠାରେ ରକ୍ତରେ କିଛି ଚେକା ଅନୁଜାନ ମିଶେ ଏବଂ କିଛି ଅଙ୍ଗାରକାମ୍ନ ରହିଯାଏ । ଏ ରକ୍ତ ଏହିପରି ଗୁଲିଥାଏ ।

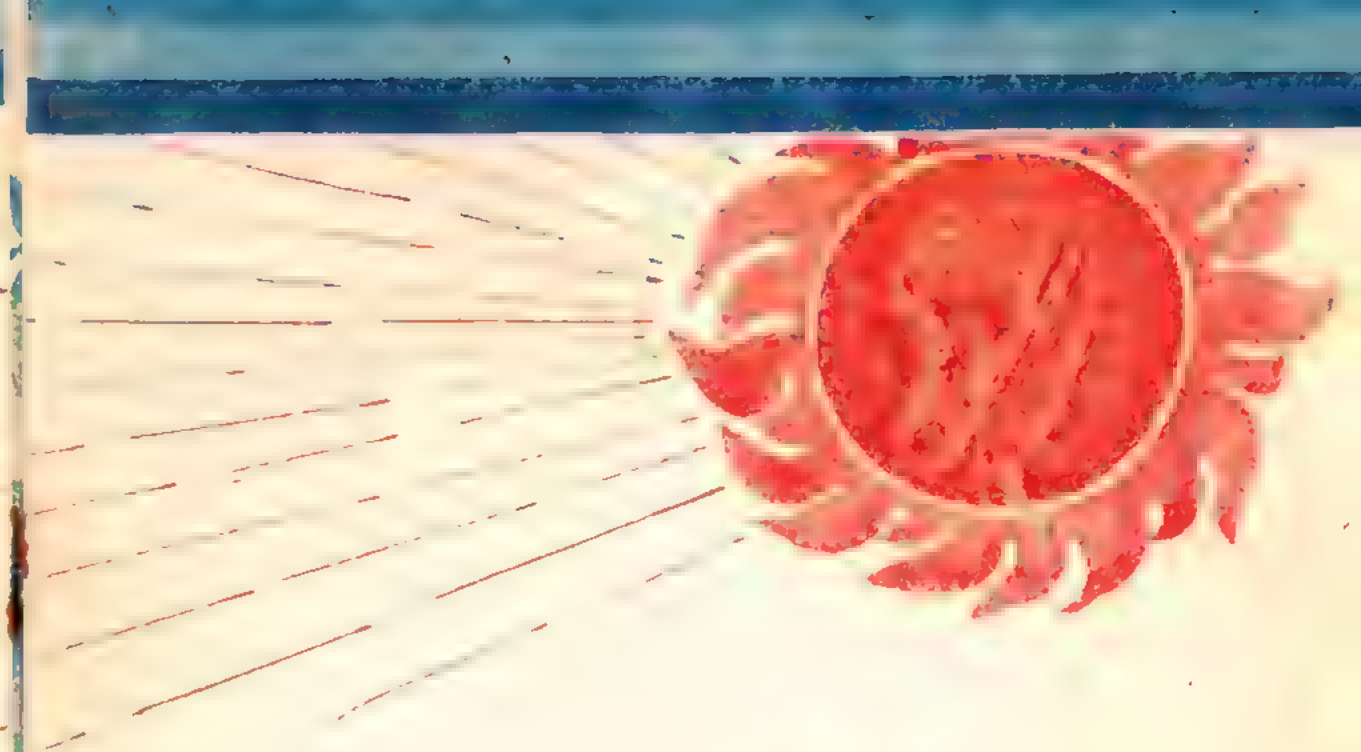
ଆମେ ସମସ୍ତେ ଯଦି ବାୟୁରେ ଥିବା ଅନୁଜାନ ଜ୍ଞାନରତ ନେଇଥାନ୍ତୁ ଏବଂ ଅଙ୍ଗାରକାମ୍ନ ଜାତୁଥାନ୍ତୁ, ତେବେ ଦିନ ଆସନ୍ତା ଯେଉଁ ଦିନ ବାୟୁରୁ ସମସ୍ତ ଅନୁଜାନ ଗରିଯାନ୍ତା ଏବଂ ଅଙ୍ଗାରକାମ୍ନରେ ବାୟୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଆନ୍ତା । ଆମ ବନ୍ଧୁ ରକ୍ତ ଦାନେ ନ ଥିଲେ ସେକଥା କେଉଁଠିରୁ ସୁଅନ୍ତାନ୍ତି । ଏହି ବନ୍ଧୁମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଶାନ୍ତ ଫିଆରି କରିବା ପାଇଁ ଅଙ୍ଗାରକାମ୍ନ ଚଳେ ନେଇଯାଆନ୍ତି ଏବଂ ବାୟୁରେ ଅନୁଜାନ ଜାତିଦିଅନ୍ତି । ଆମେ ସେହି ଅନୁଜାନ ନେଇ ଶାନ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ ଏବଂ ଅଙ୍ଗାରକାମ୍ନକୁ ବାୟୁରେ ଜାତିଦେଉଁ । ଏ ରକ୍ତ ଏହିପରି ଗୁଲିଥାଏ ।

ଅଙ୍ଗାରକାନ୍ତ ଛଡ଼ା ଆଉ କେତେକ ଅଦରକାରୀ ପଦାର୍ଥ ମଧ୍ୟ ଦେହରୁ ବାହାରେ । ବୃକ୍କ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଦେହରୁ ବାହାର କରିଦିଏ । ଆମ ଯନ୍ତ୍ରୋଦ୍‌ଗମର ଦୁଇଟି ଲେଖାଏଁ ବୃକ୍କ ଅଛି । ଏଗୁଡ଼ିକର ଆକୃତି ଶିମ୍ବ ମାଛ ପରି । ପିଠି ଆଡ଼କୁ ଲାଗି ପେଟ ଭିତରେ ଏହି ଦୁଇଟି ଥାଏ ।

ଆଲମାରୀରୁ ଦୁମେ ଯେମିତି ଅଳିଆ ଯଦା କର, ବୃକ୍କ ସେହିପରି ଦେହ ଭିତରୁ ଅଦରକାରୀ ଜିନିଷ ଯଦା କରିଦିଏ । ଦୁମକୁ ଯଥାମେ ଆକରୁଡ଼ିକରୁ ଯଦୁ ଜିନିଷ କାଢ଼ିଦେବାକୁ ହୁଏ । ତା'ପରେ ଯେଉଁ ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ ଦରକାରୀ ତାକୁ ଦୁଇ ସେଥିରେ ରଖି ଅଦରକାରୀ ପଦାର୍ଥ ଯଦୁ ବାଛି ଅଳିଆରଖା ଝୁଡ଼ିରେ ପିଣି ଦେବାକୁ ପଡ଼େ । ବୃକ୍କ ସେହିପରି ରକ୍ତକୁ ଆତ କାଣିଦିଏ । ଏହି ଛଟା ରକ୍ତରେ ରକ୍ତକୋଷ-ଗୁଡ଼ିକ ଛଡ଼ା ଆଉ ଗ୍ରାସ ଦରକାରୀ ଓ ଅଦରକାରୀ ଜିନିଷମାନ ଥାଏ । ବୃକ୍କ ରକ୍ତରେ ଦରକାରୀ ଜିନିଷତକ ରଖିଦେଇ ଅଦରକାରୀ ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକୁ ମୁଣ୍ଡ ବୁଦେ ବାହାର କରିଦିଏ ।

ଆଜ୍ଞାରେ ଆମେ ଦେହକୁ ଗୋଟିଏ ପାଥଳ ଘଡ଼ିତ ଦୁଳନା କରିଥିଲୁ । ସେ ପାଥଳ ଶିତରଙ୍ଗା ଆମେ ଠିକେ ଠିକେ ଦେଖିଲେହୁ । କିନ୍ତୁ ପାଥଳ ଉପରେ ଯେଉଁ ଘୋଡ଼ଣାଟି ଯିଆଯାଇଛି, ତା' ବିଷୟରେ ତ କିଛି ଜାଣିଲୁ ନାହିଁ ?

ଆମ ଦେହକୁ ଘୋଡ଼ାଳ ରଖିଛି ଚର୍ମ । କିନ୍ତୁ ଚର୍ମ ଯେ କେବଳ ଘୋଡ଼ଣା କାମ କରେ, ତା'କୁହେଁ । ଏହା ଅଣ୍ଡା ଓ ଗରମରୁ ଏବଂ କଣ୍ଠ ଓ ଚିନ୍ତା ଯନ୍ତ୍ରଣାରୁ ଦେହକୁ ରକ୍ଷାକରେ । ତା'ଦ୍ୱାରା ଚର୍ମରେ ଆପାତ ଲାଗିଲେ ତାହା ଆପେ ଆପେ ଶୁଖିଯାଏ । କୌଣସି ଚର୍ମ କଟିଗଲେ କା ପୋଡ଼ିଗଲେ ଆମ ଚିନ୍ତା ଶିତରେ ସେ ଜାଣା ଶୁଖିଯାଇ ଯେପାରେ ନୁଆ ଚର୍ମ ଘୋଡ଼େଇ ହୋଇଯାଏ ।

ଖରୁଚିନେ ଦେହକୁ ଅଣ୍ଡା ଏବଂ ଶୀତ ଚିନ୍ତା ଉତ୍ତୁଳ ଉତ୍ତିକାରେ ମଧ୍ୟ ଚର୍ମ ଯାତାୟତ କରେ । ବ୍ରାହ୍ମକାଳ ଖରରେ ଦୁନେ ଯଦି ପତାରେ ବୁଲିବ, ଦୁନ ଦେହକୁ ଝାଳ ବୋହିବ । ଝାଳ ଦେହକୁ ଓଠା କରିଦିଏ । ଝାଳ ଶୁଖିଗଲେ ଦେହ ଅଣ୍ଡା ଲାଗେ । ଚର୍ମର ଯନ୍ତ୍ରଣାଦେଲ—ଉତ୍ତମ ପାତଳେ ଝାଳ ବୋହିବ, ମାତ୍ର ଅଣ୍ଡା ପାତଳେ ବୋହିବ ନାହିଁ । ଚର୍ମ ଏହିପରି ଦେହ ଶିତରଙ୍ଗ ତାପକୁ ଯତ୍ନେ ଯତ୍ନେ ଉତ୍ତିକାରେ ଯାତାୟତ କରେ । ଯେଉଁପାଇଁ ଯତ୍ନେ ଝାଳ ଚିନ୍ତା ଦେହ ବା ଘୋର ଶୀତ ଚିନ୍ତା ଦେହ ଦେହରେ ଅର୍ଦ୍ଧାନ୍ତର ଦେଲେ ଏହା ଯତ୍ନେ ତାପ ଶିତାତ କଣାପଡ଼େ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଶୁକ ଦେଖିବା ଯେଉଁ ଅର୍ଦ୍ଧ-ପର୍ଣ୍ଣ ଦେହକୁ ଧରି ରଖିଛି, ତାହା
 କ'ଣ ? ଦେହର କଣାକ ଗୁଡ଼ା ହୋଇଛି ଅର୍ଦ୍ଧ ଦ୍ଵାର । ଅର୍ଦ୍ଧ ନିଧିଲେ ନେଆଁଏ ହାଲୁଆ
 ପରି ଆମେ ନରମ ହୋଇଥାଉ । ଆମର ଆକାଶ ସତାର କିଛି ନଥାନ୍ତା । ସରର ଶାଫ
 ଯେପରି ଗହାଯାଏ, ତାହାର ଗଠନ ଠିକ୍ ସେହିପରି । ଶାଫରେ ଗୁଡ଼ିଏ ଜୁଡ଼ା ଶତର
 ତାଳି ଏଧରି ଶୁଆ ହୋଇଥାଏ ଯେ, ଯେତେ ଟଣାଓଟଣା ଏବଂ ବଜା କଲେ ମଧ୍ୟ
 ତାହା ଫୁଲୁନିଏ । ତା' ଭିତରେ ପୁଣି ଅତି ଶକ୍ତ କଂକ୍ରିଟ୍ ଭର୍ତ୍ତି କରାଯାଇଥାଏ । ତାହା
 ସେହିପରି ଏତେ ଶକ୍ତ ଯେ, ଟାଣିଲେ ବା ବଞ୍ଚେଇଲେ ସହଜରେ ଭାଙ୍ଗିଯାଏ ନାହିଁ ।
 ମାତ୍ର ଶାଫ ଅପେକ୍ଷା ତାହା ଅନେକ ଗୁଣରେ ଭଲ । ଶାଫ କେବେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ପିଲାଟିଏ
 ମଣିଷ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତା' ଦେହର ତାହାହୁଅନ୍ତାଏ । ପୁଣି ଆମ ଚଳସଚଳର ପୁଣିଧା
 ପାଇଁ ଏବଂ ଦେହର ଓଜନ ସମ୍ଭାଳିବା ପାଇଁ ଏହି ତାହା ସବୁ ଅନବରତ ବଦଳୁ-
 ଥାଅଛି । ତା'ତକା କୌଣସି ତାହା ଯଦି ଭାଙ୍ଗିଯାଏ, କେତେକ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଭିତରେ
 ଅପତ୍ତିକାଏ ତାହା ସତାଡ଼ି ହୋଇଯାଏ ।

ଆମ ଦେହ ଯଦି ଏକ ଚକ୍ରିନ ଭଳି, ଅନେକ ସ୍ତରରେ ଏହା ଚକ୍ରିନଠାରୁ
ଭିନ୍ନ । ଉପାଦାନର ସ୍ୱରୂପ, ଆମ ଦେହର କାଣ୍ଡିକାର ଓ ଶିଖିକାର ଶକ୍ତି ଅଛି ।
ଆମେ ଆଗରୁ କାଣ୍ଡିକେ ଯେ, କୌଣସି ଚିନ୍ତିତାକୁ ହୁଏତ ଦେଲେ ଆମ ଚର୍ଚ୍ଚା କହିଦେବ
ତାହା କେତେ ଉଚିତ ଓ ଶୁଭ, ତାହା ଆମ ଶୁଭ, ଚର୍ଚ୍ଚା ଓ କୋମଳ । ଓ ଯଦି
ଚିନ୍ତିତା ଆମେ ହୁଏତ, ତେବେ ସେ ଉଚିତ ଓ ଶୁଭର ପ୍ରକାର ଦେଖିବାକୁ ଆମେ
ତାହା କାଣ୍ଡିକାକୁ । ତେବେ ପରି ଯେଉଁ କହିବାନେ କାହାର କେତେ ଶିଖିକା କାଣ୍ଡି-
କାରେ ଆମକୁ ଯାହାନ୍ତ କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ଜାଣେନା କୁହାଯାଏ ।

ଆମ ଆମର ପ୍ରଧାନ ଜାଣେନା । ଏହାର ଆକାର ପେଟର ପରି ଏବଂ ଚିନ୍ତାଟି
ପ୍ରଧାନ ଉଚିତରେ ଏହା ଗଠିତ । ସମ୍ପର୍କରେ ଶିଖା ପ୍ରଥମ ଉଚିତ ସ୍ୱରୂପ । ଏହା ଚିନ୍ତା
ଦେଇ ଆମେ ଦୃଢ଼ ଭାବ ଉଚିତ ଦେଖିବାକୁ । ତାହା ଉଚିତ । ଏହି ଉଚିତ ଉଚିତରେ
କେତେ କେତେ ଶିଖି-ଆମିଆ, କେତେ ନେକି-ଆମିଆ, କେତେ ତା ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାର ଦେଖା-
ଯାଆନ୍ତି । ସବୁକ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେଉଁ ଦୃଢ଼ ଭାବ ଉଚିତ ଆସ, ତାହା ଆମେକ ଅନୁକର
କରିପାରେ । ଏହି ଉଚିତ ଗଠିତ ସହ ସମ୍ପର୍କ ।

କାହାର ଆମେକ ସମ୍ପର୍କରେ ଶିଖା ସ୍ୱରୂପ ଦେଇ ଆମିରେ ପ୍ରକେଶକରେ ।
ଆମିର କେତେ ଉଚିତରେ ଶିଖା କୋଟ କଳା ବୁଦ୍ଧ କାଟେ ଏହା ଚିନ୍ତାକୁ ଯାଏ । ନେକି
ଆମିଆ ଲୋକଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଏହି ବୁଦ୍ଧି କଳା । ଆମିରେ ପଦ୍ମିକା ଆମେକର ପରିମାଣ
ଅନୁସାରେ ଏହି କଳା ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରକାଶିତ ଅଥବା ସମ୍ପର୍କିତ ହୋଇଥାଏ । ଉଚ୍ଚ
ସ୍ୱର୍ଗାଲୋକରେ ତାହା କାଳି ହୋଇ ଉଚ୍ଚ କୋଟ ହୋଇଯିବାକୁ କେତେ ଆନୁଆ ଆମି
ଚିନ୍ତାକୁ ପାଇପାରେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଅନ୍ତରାଳରେ ପଶ୍ଚିକା କେତେ ଏହା ଓପାରିଆ
ହୋଇଯିବାକୁ ଅଧିକ ଆନୁଆ ଆମିକୁ ଯାଏ ଏବଂ ଅଳ୍ପ କେତେ ସେକେଶ ଚିନ୍ତାରେ
ଆମେ ସବୁ ଚିନ୍ତିତା ପରିଷ୍କାର ଦେଖିବାକୁ । (ଗୋଟିଏ ବର୍ଷ ଓ ପର୍ବତ ଯାହାନ୍ତରେ
ହୁଏତ ଏହା କାଣ୍ଡିକାଟିକ । ହୁଏତ ଯେଉଁ ଘରେ ବସିବ, ତାକୁ ଅନ୍ତରାଳ ଚାହିଁଥାଏ । ହୁଏତ
ଆମିର କଳା ବୁଦ୍ଧ କେତେ କେତେ ପିଣ୍ଡି ପର୍ବତରେ ଦେଖା । କେତେଟୁ ଗୋଟିଏ ଆମି
ଉପକର ଚର୍ଚ୍ଚା ପକାଅ । ଦେଖିବ କଳା ବୁଦ୍ଧି ଯାହେ ଯାହେ କାଳି ହୋଇଯିବ ।)

ଆଖିର କାହାର ପଟକୁ ଥିବା ଯେହ ଶ୍ରବ ଯେଉଁ ଆଲୁଅ ଆଖି ଭିତରକୁ ପରେ, ତାହା ଯଦି କାହା ଭଳି ଆଲୋକକୁ କେନ୍ଦ୍ରୀଭୂତ କରିନିଏ । (ଯଦିକାହା ଭିତର ଆଲୋକକୁ କେନ୍ଦ୍ରୀଭୂତ କରେ, ତାହା ଦେଖିବା ପାଇଁ ଖରାରେ ଯଦିକାହାଟିଏ ଧରା, ଦେଖିବ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଭିତର ତା' ଭିତରେ ପଶିବା ପରେ ଗୋଟିଏ କିନ୍ତୁରେ କେନ୍ଦ୍ରୀଭୂତ ହେବ ।) ସେହିପରି ଆଖି ଭିତର ଯେଉଁ ଆଲୁଅ ଯିବାବେଳେ ଆଖିର ଦୃଢ଼ାୟ ଘର ଉପରେ କେନ୍ଦ୍ରୀଭୂତ ହୁଏ । ଏହି ଘରଟି ପରଦା ଭଳି କାମ କରେ । କେନ୍ଦ୍ରର ଆଲୋକ ଆସି ଏହି ପରଦାରେ ଠିକ୍ ସେହି ବସ୍ତୁପରି ଏକ ପ୍ରତିରୂପ ଗଠନ କରେ । ଏହି ପ୍ରତିରୂପ ଗଢ଼ିବା ପାଇଁ ପାଖକୁ ପଠାଇ ଦିଆଯାଏ । ଏହି ଉପାୟରେ ଆମେ ସେ ବସ୍ତୁଟିକୁ ଦେଖିପାରୁ ।

ଧରା ଦୂରରେ କାହାରେ ଖେଳୁଛି । ନାଆଁର ଚରକାର ପଡ଼ିବାରୁ ସେ ଦୂରକୁ ଡାକିଲେ । ତାଙ୍କ ପାଟି ଶୁଣି ଦୂରରେ ଘୋଡ଼ି ଗଲା । ଏଥିରୁ ଗ୍ରୀଷ୍ମ, ଶୁଣିବାଟା କେତେ ଚରକାର । କାନର ଯେଉଁ ଅଂଶ କାହାରକୁ ଦେଖାଯାଏ, ଶୁଣିବା କାର୍ଯ୍ୟରେ ତାହା ସେତେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ ନାହିଁ । ସେଇଟି କେବଳ କାହାକା ପରି ଶବ୍ଦକୁ କାନ ପରଦା ଆଡ଼କୁ ଗୁଡ଼ାଇ ଦିଏ । ଶବ୍ଦ ବାଜିଲା ନାହିଁ କାନ ପରଦା କମିତ ହୁଏ । ସେଠାରୁ ଏହି କମନ ଗ୍ୟାଲର୍ସକୁ ଯାଏ ଏବଂ ସେଠାରୁ ଦୁଇ ଭିତର କାନରେ ପଡ଼େ । ଭିତର କାନରେ ଏହି କମନକୁ ଅନୁକର କରିପାରିବା ଯଦି ଶୁଣିବି । ଏହି ଯଦି ସକ୍ରିୟ ହେଲେ ଗଢ଼ିବାକୁ ସମ୍ଭାବ ପଠାଇଦିଏ । ଏହା ଫଳରେ ଆମେ ଶୁଣିପାରୁ ।

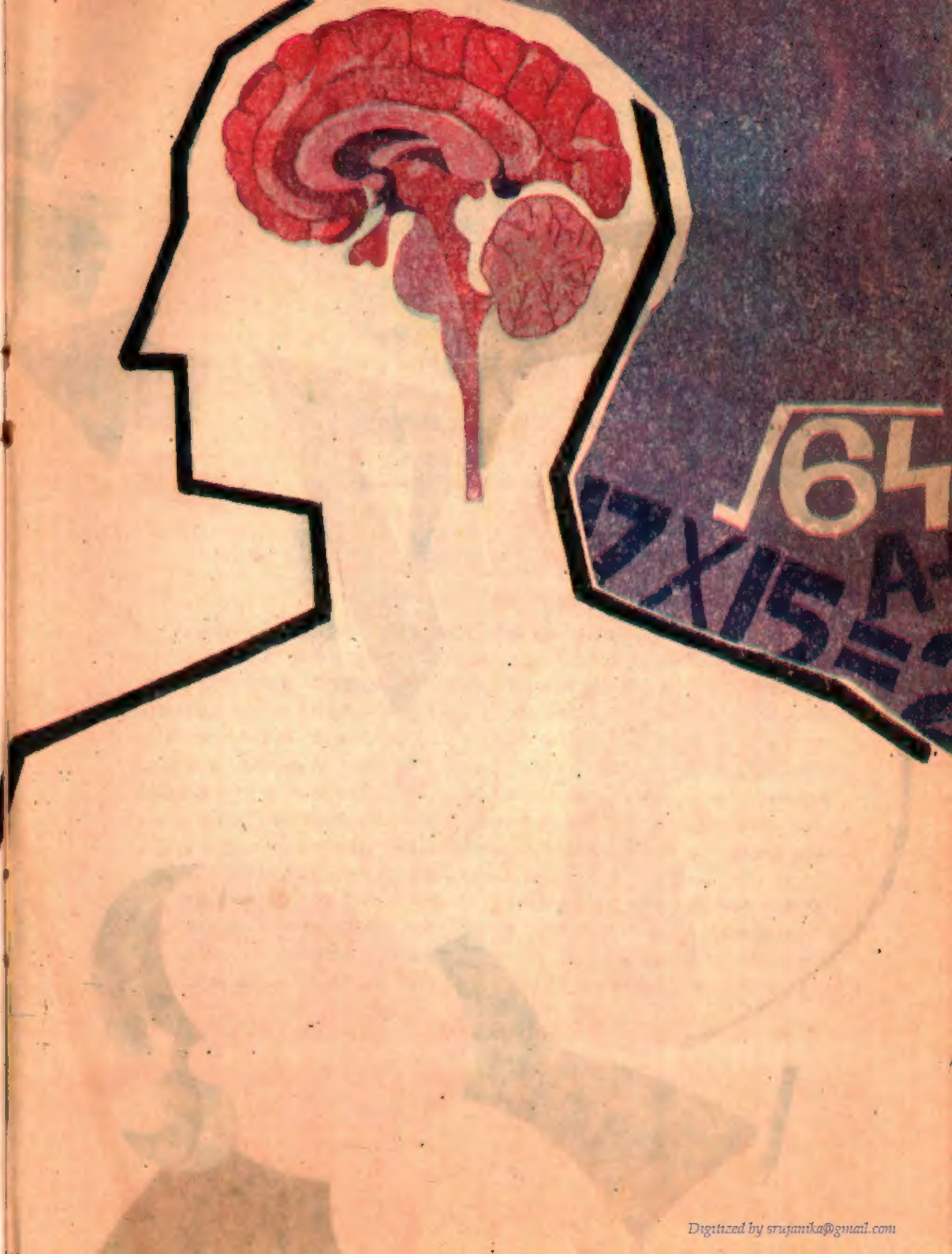
ନାକ ଆମର ଅନ୍ୟ ଏକ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଏହା ସାଥାସାଥରେ ଆମେ ଗନ୍ଧ ବାରିପାରି । ନାକ ଭିତରର ଉପର ମୁଣ୍ଡେ ଗନ୍ଧ ବାରିହୁଏ । ଆମର ଶ୍ୱାସକ୍ରିୟା ସାଧାରଣ ଭାବରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ବେଳେ ତାହା ନାକର ଉପର ମୁଣ୍ଡକୁ ଯାଇ ଯାଏନାହିଁ । ଦେଖୁ ଠିକ୍ ଭାବେ ଶୁଣିବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ଟିକିଏ ଡୋରରେ ଯଶାସ ନେବାକୁ ହେବ, ଯାହା ସ୍ୱାସ କୋଷ ନାକର ଉପର ମୁଣ୍ଡକୁ ଯାଇପାରିବ । ଏହାକୁ ହିଁ ଶୁଣିବା କୁହାଯାଏ । (ନାକ ଦ୍ୱାରା ଗୋଟିଏ ଗୋଲପ ଫୁଲ ଧରି ଦେଖ । ଡୋରରେ ଶୁଣିଲେ ତା'ର ଯେଉଁ ଗନ୍ଧ ବାରି ହେବ, ସାଧାରଣ ଭାବରେ ଯଶାସ ନେବାବେଳେ ତାହା ହେବ ନାହିଁ ।) ଗନ୍ଧ ବାରିବା ବଡ଼ ନାକର ଅନ୍ୟ ଏକ କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ଶ୍ୱାସକ୍ରିୟା ।

ଜିଭ ଆମ ଗୋଟିଏ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଏହା ସ୍ୱାଦ ବାରିବାରେ ଆମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରେ । ଜିଭର ଚିରିମ ଗ୍ରାମରେ ଚିରିମ ଯକାର ସ୍ୱାଦ ଭଲ ବାରିହୁଏ । ଉଦାତରଣ ସ୍ୱରୂପ, ମିଠା ଚିନିଷକୁ ଜିଭ ଆଗରେଇ ଉଠାଇ ତା'ର ମିଠା ଠିକ୍ ବାରିହୁଏ ଏବଂ ଆଗରକୁ ଜିଭ ଧାରରେ ଉଠିଲେ ତା'ର ଖଟା ଭଲ ବୁଝାପଡ଼େ । ଅଥଚ ଜିଭ ପଛମୁଣ୍ଡେ ପିତା କଟିକାଟାଏ ବାଜିବା ମାତ୍ରେ ତାହା ହେବ ପିତା ଲାଗେ, ଦେଖୁ ପିତା କଟିକା ଚିଲିକା ବେଳେ ତାକୁ ଗଳାରେ ସିଂଧା ଛାଡ଼ିଦେବ, ଯେପରି ଜିଭରେ ମୋଟେ ବାଜିବ ନାହିଁ ।

ଚର୍ମ, ଆଖି, କାନ, ନାକ ଓ ଭିତ୍ତ—ଏହି ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟଗୁଡ଼ିକ ଆମ ଶୁଦ୍ଧପଦ୍ମର
 ଚିତ୍ର ମଣ୍ଡିତକୁ ଜଣାଇଥାନ୍ତି । ମଣ୍ଡିତ ସେହିସବୁ ଯେମାନଙ୍କୁ ଏକାଠି କରି କ'ଣ କରି-
 ବାକୁ ହେବ ସ୍ଥିର କରେ । ଅଧିକାଂଶ ସ୍ଥଳରେ ସେ ଯେଉଁ କାମର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଏ,
 ସେଥିରେ ଅଙ୍ଗଭୁଜନା ଆବଶ୍ୟକ ପଡେ । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଗୋଟିଏ ଘରେ ନିଆଁ
 ଲାଗି ଥିବାର ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖିଲ । ଦୁର୍ଗତ ମଣ୍ଡିତର ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଦୃଶ୍ୟ ପାଟି କରି
 ଉଠିଲ, ନିଆଁ । ତା'ପରେ ବାଲଟିଏ ପାଣି ଆଣିବାକୁ ଚୋଡ଼ିଗଲା । ମା'ସପେଟା
 ଯୋଗୁଁ ଏହିସବୁ କାମ କରିବା ସମ୍ଭବ ହେଲା । ଶୁଣିବା, ଚୋଡ଼ିବା, ନଈବା ଆଦି
 ଯେ କୌଣସି ସ୍ୱକାର ଅଙ୍ଗ ଭୁଜନା ଏହି ଯେଣାମାନେ ହିଁ କରୁଥାନ୍ତି ।

ପେଟାଗୁଡ଼ିକ ପାତ୍ର ସଙ୍ଗେ ସଂଯୁକ୍ତ । ସେଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଜନାରେ ଅଙ୍ଗ
 ଗଠିଶାଳ ସୁଏ । ଆମେ ଉଚ୍ଛାନ୍ନଦ୍ୱାରରେ କୌଣସି ପେଟାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିପାରୁ । କିନ୍ତୁ
 ବେଳେ ବେଳେ ଆମର ଜିନା ଉଚ୍ଛାନ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ପେଟା ତାଳି ଯୋଜିଯାଏ ।
 ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଧର ଦୃଶ୍ୟ କଣ ମାଡ଼ି ପକାଉଲା । କିଛି ଶୁଣିବା ପୂର୍ବରୁ ଦୃଶ୍ୟ
 ଯଦାତ୍ ପଞ୍ଜକୁ ଶୁଣି ଆସିବ । ଏକଜି ଯେଉଁ କାମରେ ଶୁଣିବା ପରକାର
 ହାକୁ ନୁହେଁ “ସ୍ୱତିକ୍ଷେପ କ୍ରିୟା ।” ଦେହରେ ଆସାତ ଶୁଣିବା ପୂର୍ବରୁ ସ୍ୱତିକ୍ଷେପ
 ଆମକୁ ରକ୍ଷାକରେ । ଏକେସ୍ତରେ ସ୍ୱତିକ୍ଷେପକ୍ରିୟା ଯୋଗୁଁ ହିଁ କଣାଟା ପା
 ଲିଠରକୁ ଗଳିପୁରିଲା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସ୍ୱତିକ୍ଷେପକ୍ରିୟା ପରେ ଶୁଣିବା ଉଚିତ୍
 ଘଟଣାରେ ଦୃଶ୍ୟ ଯଦି ଟିକିଏ ଶୁଣିବ, କଣାକୁ ଖୋଜି ତାକୁ କୌଣସି
 ବାଗାରେ ଫିଙ୍ଗି ଦେବାକୁ ମନ ହେବ, ଯେପରି ପରେ ଦୃଶ୍ୟ ଜିନା ଅନ୍ୟ
 କଣା ମାଡ଼ିବେ ନାହିଁ ଶୁଣିବା ସବୁବେଳେ କଲ । ଏହି ଶୁଣିବାଟା ମଣ୍ଡିତର

ଧାରେ । କେହି ନ କହିଲେ ମଧ୍ୟ ଚିନ୍ତା କରି ଘୋଡ଼ିଏ ଉତ୍ତର ପାଇପାରେ । ଏହକୁ
କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ଶକ୍ତି ପରକାର, ତାହା ସେ ଘରକ ଆଦ୍ୟରୁ ଆଶ୍ରୟରେ କାହାର
କରେ । ଅପରକାରୀ ପଦାର୍ଥ କାହିଁନେବା ପାଇଁ ସେ କାହାର ଆହ୍ୱାନ୍ୟ ଲେଖେନାହିଁ ।
କୌଣସି ଯତ୍ନ ଏବେ ସୁଦ୍ଧା ଶରରେ ଏହକୁ କାମ କରିପାରିବ ନାହିଁ ।

ଯେଉଁର କାମ କିପରି ଖୁଲିଛି, ଦୁମେ ଚଉଁ ମାନ କିଛି କିଛି ଜାଣିଲ, କିନ୍ତୁ ଧାତୁରି
ଅନେକ କଥା ଜାଣିବାକୁ ଅଛି । ଯଦୁ ପରୁରି ଆମେ ଅଧିକ କଥା ଜାଣିପାରିବା । ଯଦୁ
ପରୁରି ଉତ୍ତର ପାଇବାକୁ ହୁଏ । ପୂର୍ବର ଯେଉଁଠିରୁ ଅବଶ୍ୟା ବିଷୟ ପରେ କଥାପଡ଼ିଛି,
ତାକୁ ଆବିଷ୍କାର କରାଯାଏ । ତେଣୁ ଯଦୁ ପରୁରିବାକୁ ବୁଲ ନାହିଁ । ଘୋରପାରେ,
ଦୁମେ ବି ଦିନେ କିଛି ଆବିଷ୍କାର କରିପାରିବ । ଦୁମେ ଆବିଷ୍କାର କରିଥିବା ବିଷୟ
ଏହିଭଳି ବହିରେ ଦିନେ ଛାନ୍ଦ ପାଇପାରେ ।

